

Wyrok z dnia 7 kwietnia 2004 r.

III KRS 3/04

Sędzia sądu powszechnego, który ukończył 65 rok życia, ale wcześniej złożył wniosek do Krajowej Rady Sądownictwa o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska, przechodzi w stan spoczynku z dniem prawomocnego zakończenia tego postępowania.

Przewodniczący SSN Andrzej Wasilewski, Sędziowie SN: Katarzyna Gonera, Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2004 r. sprawy z odwołania Barbary S.-M. na uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 14 stycznia 2004 r. [...] w sprawie umorzenia postępowania o przywrócenie terminu do złożenia wniosku na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego,

o d d a l i ł odwołanie.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 4 listopada 2003 r. [...] oddalił odwołanie Barbary S.-M. sędzi Sądu Rejonowego w W. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa [...] z dnia 18 lutego 2003 r. o niewyrażeniu zgody na dalsze zajmowanie stanowiska po ukończeniu 65 roku życia.

Na ten wyrok Sądu Najwyższego, jako na wyrok kończący postępowanie co do możliwości dalszego zajmowania stanowiska przez sędzię Barbarę S.-M., powołała się Krajowa Rada Sądownictwa w uchwale [...] z dnia 14 stycznia 2004 r. Uchwałą tą KRS umorzyła - z powodu bezprzedmiotowości - postępowanie z wniosku sędzi Barbary S.-M. z dnia 11 grudnia 2003 r. o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska.

Powyższa uchwała - stosownie do jej uzasadnienia - opiera się na założeniu, że sędzia Barbara S.-M. w dniu zakończenia postępowania przed Sądem Najwyższym, na podstawie art. 69 § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju są-

dów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.), przeszła w stan spoczynku co powoduje bezprzedmiotowość postępowania, którego celem było kontynuowanie starań o dalsze zajmowanie stanowiska sędziego.

Od powyższej uchwały sędzia Barbara S.-M. wniosła odwołanie do Sądu Najwyższego w trybie określonym w art. 13 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 100, poz. 1082 ze zm.). Stosownie do art. 13 tej ustawy podstawę odwołania może stanowić sprzeczność uchwały z prawem. Takiej podstawy odwołania skarżąca dopatruje się w naruszeniu art. 69 § 3 i art. 72 Prawa o ustroju sądów powszechnych i z tego powodu wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały.

Z uzasadnienia odwołania wynika, że zdaniem odwołującej się, powołany wyrok Sądu Najwyższego nie odnosi się do sprawy przeniesienia w stan spoczynku, gdyż w uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy stwierdził, iż nie była przedmiotem jego rozważań ocena przyczyn spóźnionego zgłoszenia przez zainteresowaną wniosku o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska. Należy więc przyjąć - według wnioskodawczynie - że postępowanie z jej wniosku nie zostało zakończone - do czasu ostatecznego załatwienia wniosku o przywrócenie terminu. Natomiast uchwała, a w ślad za nią odpowiednie zawiadomienie Ministra Sprawiedliwości, spowodowały przeniesienie w stan spoczynku z „datą wsteczną”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Przedmiotem postępowania, w którym wydana została najpierw uchwała Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 lutego 2003 r. a następnie - na skutek odwołania wnioskodawczynie - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2003 r., III KRS 4/03 był wniosek sędzi Barbary S.-M. o wyrażenie przez KRS - na podstawie art. 69 § 1 prawa o ustroju sądów powszechnych - zgody na dalsze zajmowanie stanowiska po ukończeniu 65 roku życia. Orzekając w tym przedmiocie, Krajowa Rada Sądownictwa nie wyraziła zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez Barbarę S.-M., a Sąd Najwyższy odwołanie wnioskodawczynie oddalił. Nie może być wątpliwości wbrew zarzutom odwołującej się - że oddalający odwołanie wyrok Sądu Najwyższego prawomocnie zakończył postępowanie w sprawie co do jej przedmiotu. Prawomocne bowiem stało się negatywne dla wnioskodawczynie rozstrzygnięcie jej wniosku o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska.

Postępowanie z wniosku o którym mowa w art. 69 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych powinno co do zasady kończyć się w czasie odpowiednim do zasady wynikającej ze zdania pierwszego art. 69 § 1 Prawa o u.s.p., że „sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia”.

W tym wypadku postępowanie takie zakończyło się już po ukończeniu przez wnioskodawczynię 65 roku życia i tylko z tego powodu została zastosowana reguła z art. 69 § 3 p. o u.s.p., według której - „sędzia pozostaje w służbie do czasu zakończenia postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym”.

Po zakończeniu postępowania z wniosku, o którym mowa w art. 69 § 1 Prawa o u.s.p., nastąpił - z mocy prawa - skutek przejścia sędziego w stan spoczynku, co powodowało w konsekwencji - jak to przyjęła KRS, bezprzedmiotowość wniosku, który może składać sędzia przed ukończeniem 65 roku życia.

Z przedstawionych przyczyn, uznając, że odwołująca się bezzasadnie zarzucała zaskarżonej uchwale naruszenie prawa, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====